

M 299 610

m!

The book cover features a dark blue background with a large, stylized white face in the center. The face has two large, white, almond-shaped eyes with black pupils. The face is framed by white, stylized tree branches and leaves. In the top left corner, there is a small red squirrel. In the top right corner, there is a small brown snake. In the bottom left corner, there is a small black beetle. In the bottom right corner, there is a small brown horse head. In the center of the cover, the title "JSEM VINCENT A NEBOJÍM SE" is written in white, serif, all-caps font. Below the title, there is a small illustration of a red-roofed house with white windows and a chimney, set against a dark blue background with stylized white trees and a small white cloud. The overall style is minimalist and graphic.

JSEM
VINCENT
A NEBOJÍM
SE

Enne Koenigs

Je tma.

Taková tma, že nevidím ani sám sebe. Jsem někde uprostřed lesa. Sedím na zemi a pod zadkem cítím studené kameny.

Les je plný zvuků. Opodál slyším téct vodu. Šramot. Praskající větve. Vítr, který se přihnul z dálky a opírá se do korun stromů. Blíž a blíže. Silněji a silněji, až se přežene i přese mě jako obracející se vlna v příboji. Krátce na to výkřik, snad nějakého ptáka nebo lišky.

S našpicovanými ušima naslouchám všem zvukům. Napjatě vyčkávám, připravený zase vyskočit a utíkat dál. I když nemám ponětí kam. Dýchám, jako bych byl moc dlouho pod vodou, a myslím, že mě něco bolí. I když vím, že to nemá cenu, pátrám očima po okolí. Jestli tu jsou někde lidé, doufám, že vidí tak málo jako já.

Daleko od sebe slyším vítr, jak se znovu zhluboka nadechuje, a za chvíli zas fouká přese mě.

Při útěku jsem zakopával o větve a padal do dolíků. Oblečení je mokré od listí a kapradí, kterým jsem se prodíral, a ruce mám celé poškrábané.

Jsem sám, a abych řekl pravdu, bojím se. Pak začnu mluvit sám se sebou. Šeptám do tmy: „Jsem Vincent. Je mi jedenáct let. Mám tátu i mámu. Bydlím v Rotterdamu. Jsem Vincent. Jedenáct let. Chodím do páté třídy.“ Pořád mluvím, protože to pomáhá. Je dobré slyšet nějaký hlas, i když je můj vlastní. Připadám si méně opuštěný.

Hledají mě? Jsou blízko?

Znovu si začínám šeptat: „Jsem Vincent. Je mi jedenáct let a přečetl jsem knížku o přežití v přírodě. Jsem Vincent. Moje oblíbené zvíře je veverka. Je mi jedenáct let. V pokoji mám Spidermanův plakát. Jsem Vincent a nebojím se, nebojím se, nebojím se.“

Lehnu si na záda a dívám se nahoru. Co nejvíce otevírám oči, ale pořád vidím jen tmu. Vyčkávám. Do zad mě tlačí kameny. Ještě nikdy jsem neměl postel tak hrbolatou a studenou. Doma mám postel super měkkou a spím pod peřinou se Spidermanem. Doma. Na chvíli myslím na rodiče a na náš dům na ulici Avenue Concordia. Opravdu jsem musel utéct?

Když je tma, člověk si skoro neumí představit, že bude zase světlo, podobně jako si často neumí představit, že mu zas bude dobře, když leží s chřípkou na gauči. „Jsem Vincent, je mi jedenáct let a jsem dost dobrý v přežívání,“ šeptám. Opakuju to víc než stokrát. Nakonec začne svítat. Je to, jako když někdo hodně pomalu roztahuje závěsy. Vidím, jak se vynořují obrysy stromů. Listy jsou černé, za nimi je stále světlejší nebe. A pak otevřou ptáci zobáčky a začne štěbetavý koncert tak zostrá, jak jsem to ještě nikdy neslyšel. Mezi keři se všude ozývá šramot a šustění. Cvrčci, motýli, jeleni i divoká prasata – vše, co v jámách, dírách nebo pod zemí přespávalo, se probouzí. Spatřím potůček. Nad vodou visí mlha. Malá oblázková pláž. Opatrně vstávám. Rukama nabírám z potůčku vodu, abych se napil.

Kolik může být hodin? Šest?

Les voní tlejícím listím a mokrým kamením. Všechno je zelené.

Kam se mám vydat? Než dojdu na konec, bude to trvat celé dny. Jen abych šel na správnou stranu, a rovně. Ano, jen aby. Abych cestou neumřel hladu nebo žízní. Abych si něco nevymknul nebo abych se nezranil tak, že bych nemohl chodit. Abych omylem nesnědl nesprávnou bobuli a neumřel ve vlastních zvracích. Aby mě nechytily.

O TÝDEN DŘÍVE

JEŠTĚ 7 DNÍ
DO ŠKOLY
V PŘÍRODĚ

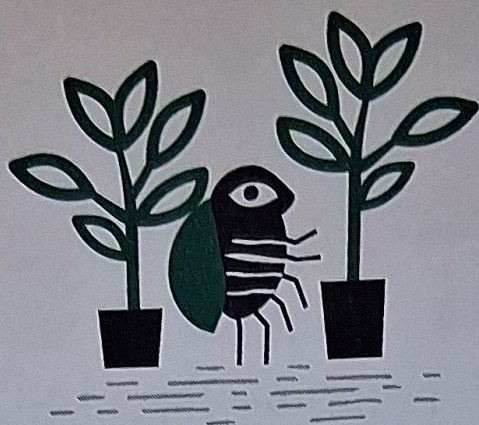
*Problém většinou není, že by nebyla žádná voda,
ale jak ji přenášet...*

Nemáš po ruce vodu? Pak musíš přežít
s dešťovou a kondenzovanou vodou.

Vyhrabej mělkou jamku a rozlož do ní
rozstřiženou igelitovou tašku. Voda, která
se na tašku dostane, steče doprostřed,
kde je jamka nejhlubší. Vodu můžeš
„stočit“ také ze stromu. Připevni igelitový
pytlík na větev s hodně listy. Jelikož se
voda z listů odpařuje, objeví se za chvíli
v pytlíku trochu vody.

Příprava na školu v přírodě

Je to úplně normální den. Dokonce i třídní Marlies se podle mě k smrti nudí. Do školy v přírodě zbývá ještě sedm dnů a všichni se na to připravujeme. Zpíváme písničky o kopcích a údolích a o slavíkovi. Vymýšlíme, jak se převlékneme na liščí hon. Říkám vymýšlíme, ale myslím tím spíš naši třídu. Já se jen tvářím, že vymýšlím.

Podařilo se mi zůstat o velké přestávce ve třídě. Tvrdil jsem, že jsem si zlomil palec na noze. Kulhám k třídní Marlies a vykládám, co se mi včera odpoledne stalo. Že mi slečna na hlídání pustila na nohu těžký hrnec a že jsme jeli na pohotovost. Jasně že to vůbec není pravda. Ráno, když rodiče ještě spali, jsem si palec obvázal a vypadá to super skutečně, protože já jsem v obvazování prostě dobřej.

Spolužáci se už řítí ze třídy. Oblékají si bundy. Jak sbíhají po schodech, jejich křik a smích pomalu slábne. Učitelka si prohlíží můj palec. Z jejího výrazu vidím, že tomu věří. Ptá se, jestli bych o přestávce nezalil kytky, a odchází na kávu do kuchyňky. Dívám se oknem ven a vidím, jak si ostatní hrají.

Běhají za sebou po čtvercových dlaždicích. Zaliju kytky a civím upřeně vysokými okny ven. Je vidět daleko. Nad domy plují mraky. Nebe se zbarvuje z bílé na šedou; co nevidět bude pršet. Ve škole mám vždycky pocit, že by mi kdekoliv jinde bylo líp. Že bych byl raději na kterémkoliv jiném místě na zemi. A pak začnu snít. Nevím, jestli to taky dovedete, ale já umím snít i s otevřenýma očima.

V tom snu jdu naboso mokrou trávou. Vlasy mi čechrá vítr a do tváře mi svítí slunce. Pozoruju veverku, jak skáče ze stromu na strom, na dlouhých nohách poskakuje hříbě, ze země vystrkuje hlavu tlustý červík a na úzkém stéblu trávy se leskne nějaký brouček. Ve snech dovedu se zvířaty mluvit, rozumím všemu, co říkají. Brouček hartusí, že je na cestě tolik kamínků.

„Jsou to jen oblázky,“ směju se.

„Pro mě jsou to ale hory!“

Hříbě se ptá: „Jak se říká broučkovi bez nožiček?“ Pokrčím rameny. Červík taky; teda, bylo by to vidět, kdyby se člověk díval hodně zblízka.

„Netuším,“ odpovídám.

„Je jedno, jak se mu říká, protože stejně nepřijde, když ho zavoláš!“ řehtá se hříbě vítězoslavně. Veverka se chechtá.

„Haha, to je supersměšné,“ říkám hříběti, i když mi to ani moc směšné nepřipadá.

A pak už zas na chodbě zaslechnu spolužáky. To to uteklo, pomyslím si. Holky se rozplývají nad nějakou malou holčičkou se dvěma copánky, která jim připadá „tááák rozkošná!“ Kluci se na chodbě strkají a tlačí, když si věší bundy. A už zase všichni sedíme v lavicích a příšerně se nudíme. Úkol dělám, jak nejpomaleji dovedu. Mám převádět délkové míry a pak řešit nějakou úlohu o sedlákově s patnácti krávami. Tři jsou

březí a sedm je připraveno na porážku, kolik krav bude mít sedlák v létě?

A pak už jsou tři hodiny. Vlastně jsem toho dohromady ani moc neudělal, ale hned vyskočím, stáhnou z věšáku bundu a řítím se ven jako první. Ve spěchu zapomenu, že jsem měl kulhat.

Mám na výběr tři cesty. Jdu pokaždé jinou, ale když ti kluci jsou tak rychlí. Občas se mi podaří utéct, ale většinou ne. Jsem teprve o dva rohy dál, když mě doběhnou. Jejich kroky jsou stále blíž. Chytanou mě za ruce. Seberou mi tašku. Smějou se. Dneska jsou na mě čtyři. Hází si s mou krabičkou na svačinu. Stejně jako každý den se natahuju a vyskakuju, abych krabičku ve vzduchu chytil, jako každý jiný den v týdnu, kromě soboty a neděle. Jsou ale mnohem rychlejší a silnější. Nemá to cenu. To už vím. Modlím se, abych měl schopnosti nebo svaly jako Spiderman, to přání se mi ale ještě nikdy nesplnilo, a tak i dneska zůstanu prostě sám sebou. Čím víc se snažím, tím víc si to užívají. Někdy si myslím, že se jen tak baví, jako když na dvoře hrají na honěnou: paráda, půjdeme si zaházet s Vincentovou krabičkou.

„Zkus to,“ volá hříbě. „Je to hračka?“

„Vyskoč výš,“ volá veverka.

„Nejde to,“ šeptám.

Nakonec krabičku zahodí do odpadkového koše. Někdo mě strčí, až upadnu, a jsou pryč.

„Postav se,“ špitne brouček.

„Nejsi dost rychlý,“ myslí si hříbě.

„Já vím,“ zamumlám. Taky jsem ze sebe zklamáný.

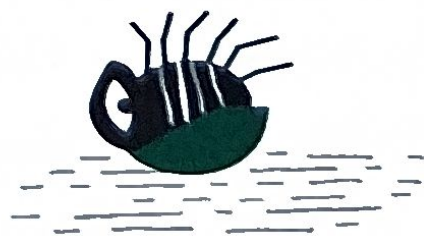
„Musíš trénovat,“ radí veverka.

Přikývnu, protože trénuju už týdny.

Opatrně vstanu a sáhnu si na kolena. Jsou odřená. Rychle si opucuju

špínu z oblečení. Pak si vyhrnu rukáv a strčím ruku do koše. Prsty šmátrám po igelitových obalech, zbytcích hranolek s majonézou a ohryzcích, až nahmatám svou krabičku.

Strčím si ji zpátky do tašky a loudám se domů. Zvířata jdou za mnou.

Katastrofa přichází vždy nečekaně

Když přijdu domů, Charlotte už tam je. Ta mě hlídá. Na hlídání jsem už pochopitelně velký, ale rodiče mají dojem, že bych se sám nudil. A proto je tu Charlotte. Sedí s mobilem na gauči a nechá mě, ať si dělám, co chci.

„Čauves,“ pozdraví.

Je skoro jako starší sestra, jen za to dostává zapláceno.

„Jak bylo?“ ptá se.

„Normálka,“ odpovím.

„Pojď sem.“ Prohlíží si mě od hlavy až k patě. Pohled se jí zastaví u kolen.

„To ještě jde,“ usoudí a pohladí mě po vlasech.

Je fajn mít starší sestru. Dokonce i když je za to, že má být starší sestra, placená.

„Musím si ještě udělat úkoly,“ řekne. „Co budeš dělat ty?“

„Jdu si zkontrolovat kápézetku.“

Kývne.

Charlotte zná všechna má tajemství. Je jediný člověk na světě, kterému jsem ukázal, co všechno v krabičce poslední záchrany mám. Je asi deset centimetrů široká, sedm centimetrů dlouhá a dva centimetry vysoká. Mám ji vždycky u sebe, protože ji nosím na těle. Utrhl jsem si kus látky ze starého prostěradla, přeložil ho a po delší straně sešil. Do téhle kapsy jsem zasunul krabičku a pak si to prostěradlo přivázal jako bílou pásku kolem pasu pod svetr.

V krabičce poslední záchrany je všechno, co člověk potřebuje k přežití, ať je kdekoliv. Utratil jsem za ni celé své kapesné. Tajně. Ne proto, že by to nikdo nesměl vědět, ale protože někteří lidé pokládají jisté věci za podivínské. Moji rodiče by například nepochopili, kdybych jim prozradil, že u sebe pořád nosím krabičku poslední záchrany. Začali by mi okamžitě klást obtížné otázky, a při troše smůly by mě dokonce poslali k psychologovi, aby si se mnou povídal, dokud bych zas nebyl normální. Už to jednou udělali, ale já normálnější nejsem. Asi je to mrzí, tak se ze všech sil snažím, aby si mysleli, že normální jsem, nebo aspoň natolik normální, že mě berou s sebou, když jdou někam na návštěvu.

Jdu nahoru. V mém pokoji nikdo jiný není, tady můžu být sám sebou. Hlavu mám plnou příběhů, ve kterých jsem vždycky hrdina. Dovedu lítat, mluvit se zvířaty a vystřelovat z konečků prstů fialové paprsky, co všechno zničí – to jsem pak hodně silný. V pokoji mám také svou nejoblíbenější knížku: příručku pro přežití. Když mi bylo deset a četl jsem ji poprvé, hned mi bylo jasné, že tahle knížka je nejmocnější zbraň, jaká existuje. Protože mít sílu není to jediné. Vědět, jak přežít katastrofu, jak si opatřit jídlo a jak klást pasti – díky tomu budete mocní, a přitom ani nemusíte být silní. A já chci být mocný, aniž bych byl silný, protože silný nejsem.

Veverka tvrdí, že mám trénovat. Pravda je, že trénuju už měsíce. Každý den dělám vedle postele třicet kliků. Patnáct ráno a dalších patnáct, než jdu spát. A taky dělám, jako že se peru. S baterkou v ruce stojím v pokoji a řvu: „Sám jsi to, co říkáš!“ A pak rozmlátím neviditelného protivníka baterkou na kaši a křičím: „Tu máš! Na! Au! Bum! Blé! Bác! Ách!“ Přesně jako v komiksech.

„Dobře, Vincente,“ šklebí se hříbě.

Připravuju se tak na školu v přírodě. Nemyslím si, že bych byl kdy silnější než mí protivníci, ale každá troška je dobrá. A v příručce pro přežití píšou, že je moc důležité být fit. Katastrofa totiž vždycky přichází nečekaně. V mém životě přichází denně, takže to vlastně nečekané ani není, jenže nikdy předem nevím, co za katastrofu to bude ani jak moc katastrofálně to dopadne. Proto jsem připravený na všechno: na požár, samotu i potopu. Na hlad, zamčení i zranění. Když vypadne elektrina, vím přesně, co je třeba udělat. Když dojde v samoobsluhách jídlo nebo když prasknou hráze, klidně se mě ptejte. Já vám řeknu, co musíme udělat a kam se máme schovat.

Možná si nedovedete představit, že byste někdy museli přežít v džungli nebo na poušti, na otevřeném moři nebo v zatopené krajině, ale každý, kdo občas jede autem, letadlem nebo lodí, riskuje, že ho nějaká katastrofa postihne. Ano, dokonce i když někdo zůstane doma, může se mu přihodit, že se třeba dlouho nedostane z domu nebo bude muset přespávat na střeše nebo ve sklepě.

„Vincente?“

To je Charlotte. Nese mi čaj a sušenky.

„Zas mluvíš sám se sebou?“

Brouček se pochechtává. Cítím, jak rudnu. Ano, mluvím sám se

sebou, jako lidi, kteří roky žijí sami v divočině. Nebo lidi bez kamarádů, jako jsem já.

„To nevadí, Vincente,“ říká Charlotte. „Já to taky někdy dělám.“
Mrkne na mě, otočí se a já se za ní vděčně dívám.

